

cho hắn là Văn Bình gặp ngày sung sức trên mức trung bình. Nếu chàng võ nặng tay hơn nữa — chỉ nặng hơn chút xíu thôi — chắc chắn hắn sẽ phải bó bột 3 tuần lễ.

Đêm đã khuya.

Văn Bình mở hé cửa, vọt ra đường. Trước khi đặt bước trên vỉa hè, chàng cẩn thận nép mình sát tường. Sự thận trọng của chàng không đến nỗi vô ích. Vì bọn đàn em của Anton đã xuất hiện.

Xuất hiện với lưỡi dao sáng loáng bay vào trong đêm tối.

VIII

Bốn Bảy

Có những lá bài đồng giá trị như 4 dăm, 3 bời, 2 già... đi chung với nhau và sự đi chung này báo hiệu nhiều điều quan hệ. 4 lá 7 (đứng) tiên liệu những mưu mô của kẻ thù, hoặc sự thất bại của họ (lộn ngược). 3 lá bảy dăm đứng hay ngược cũng xấu. 2 lá 7 thì khá, nếu đứng thì bạn lập thêm «phòng nhì», còn ngược thì liệu hồn, tình ái sẽ làm bạn điêu đứng.

ĐIỀU làm Văn Bình ngạc nhiên là lưỡi dao chỉ xé màn không khí cách tai trái chàng hơn hai gang tay. Chàng thay đổi vị trí nhanh như điện xẹt nên thích khách khó thể phóng trúng người chàng, tuy nhiên cộng sự viên của Anton cũng khó thể trát mục phiêu xa đến hai gang tay như vậy.

Chỉ có 2 lý do để giải thích. Thứ nhất, thích khách núp trong bóng tối quá tối về môn ném dao lén lút. Thứ hai, hãn cổ tinh bùng ra ngoài.

Quốc tế Tinh Báo Sở có thể được coi là cơ quan gián điệp nghiệp ngã nhất trên thế giới trong việc gửi nhân viên ra nước ngoài hoạt động. Nhất là tới các quốc gia phương tây. Vấn đề cổ cánh tinh cảm riêng tư ít được đặt ra, trưởng ban chánh sở, giám đốc cũng vị tất có quyền đề nghị quyết định, ứng viên phải ra trước một ủy ban riêng, gồm nhiều nhân vật cao cấp, và hồ sơ cá nhân của ứng viên được mở xé từng li từng tí. Thiết tưởng sợi bằng kính hiển vi của nhà vi trùng

học cũng chỉ chu đáo đến thế là cùng. Ngoài các tiêu chuẩn căn bản như mực độ trung thành, mực độ nghề nghiệp, một tiêu chuẩn khác đã được đề cao: mực độ võ thuật. Nếu không giỏi võ thì đừng hòng qua khỏi kỳ tuyển loại, chứ đừng nói được vào «chung kết» nữa. Danh từ «giỏi võ» trong Tinh báo Sở không có nghĩa là tốt nghiệp trung-dẳng Thiếu Lâm, hoặc thất dai huyền đen nhu đạo. Mà phải là am tường mọi phương pháp giết người chớp nhoáng, giết người không dùng đến khí giới, và giết người không lưu lại dấu vết. Hầu hết điệp viên hoạt động hải ngoại đều bắn súng, phóng dao cừ khôi. Không được cừ khôi như cặp bài trùng Kiang-Nêmin (1) thì cũng không đến nỗi chịu thua nhưng tay bắn súng, phóng dao cừ khôi trong MI-6 và C.I.A.

Vì vậy lưỡi dao phóng trát mục phiêu hơn hai gang tay này chỉ là một đòn gió, Bọn Anton thừa biết ám sát chàng không dễ nào. Cho dầu họ có thể hại chàng, họ cũng chưa dám. Chàng đã nắm được con tây của Anton. Báu vật go.đo.chong.giom hiện nằm trong tay Mai Lãng. Mà Anton lại chưa

(1) — muốn theo dõi những hoạt động kinh hãn của cặp bài trùng Tinh báo Sở Tsu Kiang-Nêmin, xin đọc «Cạm bẫy trên giường Chao-Phya» (Z.28) đã xuất bản (1970)

khám phá ra nơi Mai Lãng ăn náu. Bất buộc Anton phải để cho chàng sống.

Trương kế, tỵ kế, chàng bèn kêu to :

— A, phóng dao !

Chàng nghe tiếng giày lộp cộp. Tiếng lộp cộp chát chúa này từ phía sau gốc cây hạt dẻ to lớn, cành lá xum xuê ở xế cổng ngôi nhà mang số 13 vọng lại. Phạm làm nghề thích khách, không ai dại dột mang giày đế cứng. Trước đây, người ta dận giày đế cao-su hoặc đế cờ-rếp cho được êm ái. Gần đây xuất hiện một kiểu giày, gọi là giày Con Ó Thề thao (1) vừa nhẹ lại vừa đẹp, có thể dùng trên sân vận động và luôn cả trong thành phố. Giới đi khuya về tối không thể không nghe nói đến giày con ó. Văn Bình tỏ cảm tưởng là đàn em của Anton cố ý tạo ra tiếng động trong đêm để chàng tiện theo sau.

Văn Bình nhìn thấy một bóng đèn to lớn chạy bán song bán chết ra đầu hẻm. Lẽ ra chàng mặc hần. Chàng không tin là bóng đèn này được dùng làm mồi như chàng đến một nơi vắng vẻ hầu làm thịt. Anton và công ty đã biết chàng quá rõ. Anton từng lấy thịt dè người và đã thất bại ê chề.

(1) - tức là kiểu giày Aigle Sportswear, giới trẻ Âu Châu rất ưa thích.

Thế tất bóng đèn chạy lộp cộp này được Anton sai đến với một mục đích khác,

Văn Bình cười mỉm một mình. Mục đích của Anton là ru ngủ chàng. Đùng là tấn tuồng cũ rích «thả con săn sắt bắt con cá rô». Đã thế, chàng sẽ già vờ bị mắc hợn..

Chàng rượt theo bóng đèn. Chàng đoán không sai, bóng đèn mới chạy được giữa đường, chưa kịp quẹo vào một hẻm nhỏ tối om bên trái, đã trượt chân, chổng bốn vó lên trời. Văn Bình tóm cổ áo nạn nhân, dựng dậy rồi xô hần ngã chúi vào lỗ ống cống. Nạn nhân cân nặng hơn 90 ki, bộ vó trông khá đồ sộ, song Văn Bình đã quật té dễ dàng. Có lẽ hần được cấp trên ra lệnh không được kháng cự. Phần khác, cũng vì sức đẩy của Văn Bình quá mạnh mẽ và quá đột ngột.

Chàng chờ nạn nhân lóp ngóp bò dậy mới đá phóc giữa ngực. Hần chỉ hự được một tiếng rồi nằm vạ luôn trên vỉa hè lồi lõm. Nạn nhân nằm vạ thực sự, chứ không phải đòn phép với chàng. Ngọn ciroc vào ngực được tung ra hết sức nhẹ nhàng song cũng đã làm hần lợi xương sườn. Một lần nữa, chàng lại lời hần dậy. Hần chấp hai tay, năn nỉ :

— Tôi chết mất, ông ơi !

Văn Bình di đầu ngón tay vào má nạn nhân :

— Chưa chết đâu. Vài ba atêmi nữa mới chết. Antôn sai anh phóng dao giết tôi phải không ?

— Thưa phải.

— Ngoài anh ra còn ai nữa không ?

— Thưa không. Chỉ có mình em mai phục trong hẻm. Bạn em đậu xe chờ bên ngoài.

— Máy xe ?

— Có một.

— Trong xe có mấy người ?

— Cũng có một.

Văn Bình bẹo má nạn nhân :

— Đứng lên, dẫn tôi ra xe.

Nạn nhân giãy nảy :

— Thưa ông.. ông cứ đi thẳng ra đầu hẻm là thấy. Cái Mét-xê-dét đua 300 SL đời mới, sơn trắng. Em ra ngoài ấy với ông, thượng cấp sẽ cho em xuống châu ông bà ông vải.

Văn Bình muốn cười mũi «thời, chú em, mầu mè làm gì nữa, chú em đóng trò giới giang như thế này chắc chắn xếp sòng Antôn sẽ gán mè đay chiến sĩ hành động hải ngoại cho chú..» nhưng chàng vẫn phải nghiêm mặt quát nhỏ :

— Máy có chịu nghe lời không ?

Nạn nhân thở dài :

— Vâng. Đẳng nào em cũng kẹt. Em xin nghe lời ông.

Nạn nhân khập khiễng dẫn đường. Hai người đi men dưới mái hiên rộng đầy bóng tối. Nạn nhân cố bước thật nhẹ song vẫn gây ra tiếng động. Trừ phi đồng lõa của hắn mắc bệnh lạng tai — hoặc đang tò tí với em bé thơm như múi mít trong xe hơi — mới không nghe tiếng.

Quốc tế Tinh báo Sở của ông già Mao làm cầm quả là cơ quan «chịu chơi» có hạng, nhân viên xê dịch toàn bằng Mét-xê-dét sang trọng. Nhân viên C.I.A. nổi danh là con nhà giàu, chuyên xài xe hơi đắt tiền nhưng ở Gineo cũng chưa dám mó tới 300 SL, kiểu đua, và là kiểu đua sơn trắng. Dùng xe màu trắng toát như da dê con gái sẽ làm Phán Giám Thụy Sĩ đề ý. Đường như Antôn có tình coi thiên hạ bằng nửa con mắt...

Ánh đèn đường không sáng, tuy vậy Văn Bình vẫn nhìn thấy rõ ràng nhờ ánh trăng khá sáng. Trời.. bên kia là hồ Lê man, gió thổi phất phơ, lá thông reo vi vu, hơi tuyết trên đỉnh núi Bạch Sơn cao vợi vợi hòa trộn trong không khí tinh khiết của đêm khuya tịch mịch, cảnh trí nên thơ này được thêm nàng Trăng chiếu cổ nữa thì trên cõi

dắt khó thể có cái gì nên thơ bằng...

Văn Bình đứng sững mấy giây đồng hồ. Đứng sững vì trời trăng đẹp không thể tả được. Đứng sững, cũng vì chiếc Mét-xê-dét ngon quá. Antôn đã nghiên cứu kỹ lưỡng những yếu điểm của chàng. Chắc Bắc Kinh đã gửi cho hắn xấp hồ sơ cá nhân đầy cộm về điệp viên Văn Bình Z-28 của Sở Mật Vụ Việt Nam.

Trong những năm gần đây, kỹ nghệ xe đua thế giới đã xô dôi hia bầy dặm, riêng tại Nhật, nhiều tiến bộ nhảy vọt đã làm giới mê say tốc độ lác sặc mắt. Do đó, ngôi vị đàn anh của Đức với xe Mét-xê-dét (và Porsche) đã bị lung lay. Phản công lại, kỹ nghệ Đức ben đưa ra những phát minh tuyệt diệu. Văn Bình ưa phóng nhanh, nên cần thắng tốt. Thắng đĩa của xe 300 SL tốt kinh khủng, đang vèo vèo như hỏa tiễn chỉ đập nhẹ bàn thắng là bánh xe khựng lại êm ru. Antôn đang dùng xe 300 SL để lừa chàng vào xiếc đây...

Văn Bình ra lệnh :

— Chú em kêu hắn lại đây.

Nạn nhân nhăn nhó :

— Để quá ông ơi, ông đứng bắt'em chường mặt ra nữa. Thắng bạn em ngồi sau vô.lăng, sét đánh bên tai cũng vì tắt hắn nghe tiếng, hưởng hồ tiếng kêu yếu ớt của em.

— Hừ...hắn không có tai ?

— Hắn có tai cũng như không. Giờ này hắn đang hút cần sa. Loại xi-gà cần sa này được tẩm thuốc phiện, con voi nặng hàng tấn mà hít một hơi khói cũng lẩn chiêng.. Ông ơi, hắn hút thuốc này là thuốc thứ hai. Em không dám nói dối ông đâu. Em chỉ xin ông một điều : ông đừng giết hắn, tội nghiệp. Hắn cũng như em, chỉ là tay sai hạng bét.

Văn Bình day cổ áo hắn và nói :

— Vù đi cho được việc. Lần này tao tha cho. Lần sau thì đừng trách tao ác.

Không thèm quan tâm đến gã đàn em vai u thịt bắp của Antôn lúi biển vào bóng tối của những cây hạt dẻ cao lớn. Văn Bình ung dung tiến đến hông xe Métxêdét. Mùi thuốc lá thơm ngát thoảng vào mũi chàng. Nếu trời lặng gió, mùi thơm này còn đậm đà hơn nhiều. Đùng là thuốc lá cần sa pha nhựa a-phiến.

Cách cửa xe phía có vô.lăng một bước. Văn Bình đứng lại. Một gã đàn ông gày guộc đang dựa đầu, mắt lim dim, thuốc xi-gà gộc vãi vèo trên cặp môi mỏng tanh. Hắn cũng cao nhằng như chàng «sếu vườn» Lê Diệp của Sở Mật Vụ, nhưng Lê Diệp có duyên, vẻ mặt lại phúc hậu hơn hắn nhiều. Cuộc

đời có lắm chuyện trở trêu : nhiều người gặp ai là tạo được cảm tình nồng hậu, và nhiều người thấy mặt là ghét, ghét cay ghét đắng hơn cả V-1 ghét cay ghét đắng V.2 nữa...

Cái mặt hình tam giác với khúc xương lưỡng quyền nhô ra cũng nhọn hoắt của gã đàn ông ngồi sau vô-lăng bỗng dựng làm màu Văn Bình sồi lên. Chàng ti tay vào cửa xe, lớn tiếng :

— Xướng mau.

Gã đàn ông gầy guộc choàng dây. Quả hẳn đang tơ lơ mơ trong khói thuốc thiên đường. Hắn chưa kịp phản ứng thì Văn Bình đã kéo cao cửa xe — cửa xe 300SL kéo từ dưới lên trên nửa mũi, chứ không mở ra như cửa các kiểu xe khác — túm tóc hắn, hất ra sau. Mái tóc của hắn khá dài, và quăn vù lên như tóc mọi Phi Châu, được chải bết bi-ăn-tin khá trơn tru, đã bị Văn Bình giật mất một mảng. Hắn vấp mặt xuống vỉa hè, hai tay và hai chân duỗi ra như bị đóng đinh trên thập tự giá. Văn Bình đợi một phút, xem hắn có kêu cứu hoặc rên la gì không. Tuyệt không, hắn bị đánh đòn thù nên đã hoàn toàn bất tỉnh.

Thường lệ Văn Bình thấy xe tốt như mèo thấy mỡ. Xe 300 SL lại là miếng mỡ béo ngậy đối với điệp viên... mèo Z.28. Cái vô-lăng được bọc cao

su an toàn, vừa vắn, cần sang số ngay trong tầm tay, thân xe dài, rộng và thấp, chằng ắn ga nhẹ là 200 mã lực chồm dậy, ngốn đường nhanh hơn cả máy toán diện tử ngốn con số. Nhưng lần này đứng trước chiếc xe ngon lành mà chàng sắp làm chủ chàng lại dè dặt. Chàng nghiên cứu, quan sát đàng hoàng trước khi nhớm ga. Chàng biết chắc Antôn không gài bom trong xe. Hắn chưa đoạt được báu vật go-do-chong-giom hắn còn để cho chàng hút thở dưỡng khí Thụy Sĩ. Sở dĩ chàng thận trọng là vì chàng cần khám phá ra vị trí của máy ghi âm và phát tuyến do Antôn gắn lên.

Những dụng cụ điện tử này sẽ ngấm báo cho Antôn biết đêm nay Văn Bình đi đâu. Và trong khi chiếc Mét-xê-đét chạy bon bon, đàn em của Antôn, và có thể cả Antôn bằng xương bằng thịt nữa, chờ sẵn trong nhiều chiếc xe ở phía sau hoặc phía trước, bám sát chàng từng phút, từng giây...

Văn Bình đã ra đến bờ hồ. Xe cộ thưa thớt, dân chúng đi ngủ sớm đã đành, ngay cả du khách cũng trốn dấu hết. Văn Bình sực nhớ ra đêm nay trời trăng rất đẹp, đối với con người lai láng tình cảm thì đây là cơ hội dạo chơi, nhưng dạo chơi trong công viên, dạo chơi trên mặt hồ không thích thú bằng dạo chơi trong mộng... trong căn phòng ấm cúng, trên cái giường nệm dày kê sát cửa sổ